

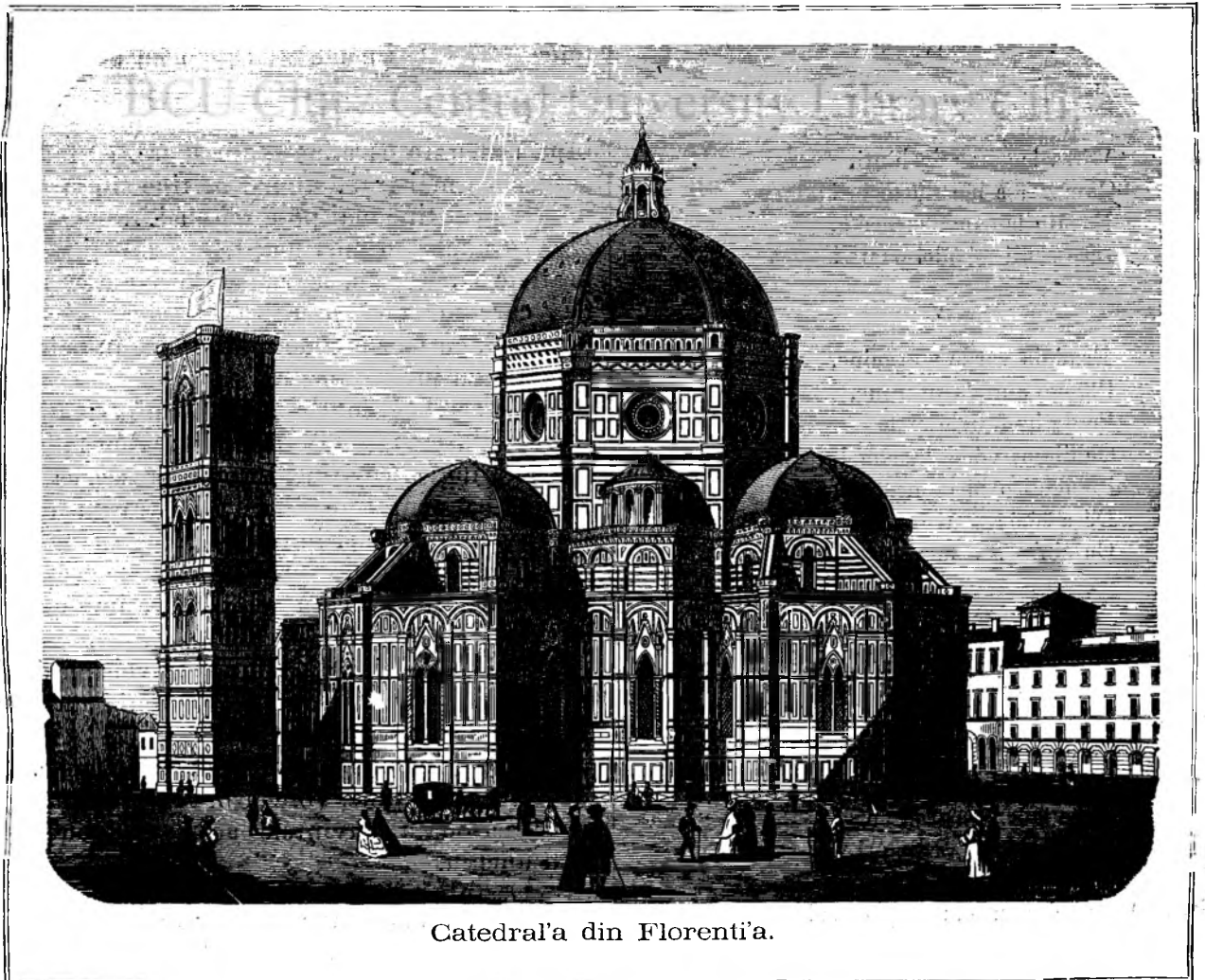
Pesta 23 ianuarie. (4 faur.)

Va est dominec'a. | Redact. : strad'a arborelui verde nr. 40.

Nr. 4.

Anulu VIII, - 1872.

Pretulu pe anu 10 fl., pentru Roman'a 2 galbeni.

Catedral'a din Florenti'a.

Suspinulu miresei.

I.
 Cânta cuculu între flori,
 După Păsci în serbatori
 Mi-venira petîtori,
 Grabisi mama, fii iertata,
 Sê me dai de voi departe,
 Sê plangu în strainetate.

II.
 Frundia verde, frundia lata,
 Dragostea d'antâia data,
 Ca garof'a langa balta,
 Înflorita rourata;
 Dragostea d'a d'ou'ă ora:
 Maracine din ogóra.

III.
 Sarutarea cea d'antâia,
 Frag'a dulce din câmpia;
 Sarutările din urma
 Capsiunasii prinsi de bruma!

IV.
 Frundia verde, rourata,
 Ochii-mi pe fati'a 'nristata
 Vêrsa lacrimi fierbinti,
 Cum vêrsa norulu torinti;
 Norulu lacrima si 'nceta,
 Inse ochii-mi nici odata!

V.
 Frundia verde maracine,
 Plange anim'a în mine,
 Pe dalbe fetiele mele
 Ochii-mi vêrsa lacrimile;
 Plangeti ochi neincetatu,
 Déca sêma n'ati luatu,
 Cu cin' v'ati impreunatu!

VI.
 Sufia ventulu noptiloru
 Si-mi dâ de la badea doru;
 Dorule ce vini pe luna
 Cu alu meu doru te 'mpreuna,
 Sê fiti ca doi frati d'o muma,
 Si ve faceti susu la nori
 În doi fulgeri ardietori,
 Sê strabateti cu tresnitu
 În cei ce ne-au despartîtu!

Vasilii Budescu.

Nu o mai iubescu.

— Novela originala. —

(Urmare.)

Candă, în desperarea mea, am alergatu la dînsulu, la unchiulu meu, la acêst'a ultima a mea sperantia, cu lacrimi în ochii mei, si cu suspine în peptulu meu, atunci dînsulu se petrunse adancu de dorerea mea; si candă i impartasî între lacrimi si suspine scirea trista, scirea si despre mórtea mamei mele, si mi-esplicai astu-feliu desperarea mea, dînsulu me cuprinse atunci în brațiile sale, asemenea lacrimandu si suspinandu, si me sarutâ ferbinte.

— Dragulu meu nepôte, — me mangaiâ elu, — ti-a moritu tat'a, si-acum ti-a moritu si mam'a, dar nu desperâ, câ-ci eu, unchiulu teu, mai traiescu!...

— Eu mai traiescu, — continuâ dînsulu, — si eu ti-voiu fi acum si tata, si mama. Eu nu am pe nime, nici socia, nici copfi, numai pe tine te mai potu avé, câ-ci numai noi doi mai suntemu din famili'a Albanesciloru. Tu sê fii acum fiulu meu. Eu, dragulu meu, sum acum betranu, acusi voiu mori, si déca eu nu me voiu ingrigi nici de tine, déca Ddieu nu te va tiené nici pe tine în viétia, famili'a nôstra se va sterpi cu totul. Numai pe tine te mai am, iubitulu meu, în care mai potu sperâ, câ famili'a acêst'a va mai traî, numai pe tine singuru, si numai prin tine mai pôte renviâ!...

Si unchiulu meu me strinse si mai tare în bratiile sale, ér eu, petrunsu de banéti'a acêst'a, care me facu sê uitu de perderea parintiloru mei, cu lacrimi de multiamire în ochi lupriviam cu iubire fiésca.

— Da, — continuâ ér dînsulu — tu esti acum fiulu meu, a ta e tóta averea mea, si eu me voiu ingrigi de tine, te voiu cresce, ca sê fii omu, si ca prin tine famili'a nôstra nu numai sê renvie, ci sê se si innaltie!...

Unchiulu meu esprimâ cuvintele aceste cu atât'a intimitate încâtu ochii lui se implura de lacrimi.

— Tu, — finî dînsulu — te vei portâ bine, vei fi bravu, si acêsta sperantia dulce a mea se va implini!...

Si eu, petrunsu de totu, jurai în mine, câ me voiu portâ bine, voiu fi bravu, si câ nu voiu uitâ nici-odata cuvintele aceste ale bunului meu unchiu.

Destulu, câ eu eram acum la unchiulu meu, si elu me iubiâ si se ingrigiâ de mine ca de fiulu seu, ér eu lu-iubiam si lu-ascultam ca pe tata-meu.

Sub ingrigirea, cultivarea si educatiunea dinsului, care erá studiatu, cultu si erá unu omu de salonu in sensulu celu mai strictu alu cuventului, eu in curendu am observatu, câ portarea mea simpla si necioplita, manierele mele dure si comune, — disparura, si câ eram acum unu june finu, crescutu, cultu — unu june de salonu.

Candu cugetam câte-odata la acést'a schimbare a mea atátu de rapede si remarcabila, credeam insu-mi câ e ca o vrajitura, dar in urma trebul apoi sê recunoscu câ vrajitur'a acésta e — educatiunea.

Acum eram. mai dîcu, copilulu avutului meu unchiu, eram, dîcu, unu june cultu, crescutu, unu june de — salonu.

Unchiulu meu, pentru starea sa buna si innalta, dar mai alesu pentru spiritulu seu vialu si raru si pentru amorulu seu placutu si petrecatoriu, erá in cunoscintia amicala cu tóte familiile mai de frunte, si nu erá numai bine primitu, ci in totu loculu omulu celu mai doritu.

Si eu, prin dinsulu, nu numai câ mi-castigai tóte aceste cunoscintie mari si innalte ale sale, la cari abié cu doi ani mai nainte nici nu *visam*, dar inca, pentru câ me aflau in totu loculu de afabilu, vialu, ingeniosu, si pentru câ, mai alesu damele, me aflau fórte placutu, dragalasiu si amasantu — eu, dîcu, devenfi unu tineru invidiabilu, unu tineru acceptatu si de casa in locurile aceste alese.

Acum mi-se imbiau placerile, petreccerile si distractiunile cele mai rare.

Eu nu le incungiuram, le cercam, dar nu desu, câ-ci eu totu-si, eram modestu, cam retrasu.

Eu studiam, câ-ci mi-placea studiulu, si studiam cu dragu si pentru aceea, câ de câteori me vedea unchiulu meu cu cartea in mana, observam câ sê bucura, si me laudá, câ me portu bine si bravu.

Si chiar si-atunci, candu gatam cu studiulu, si mi-mai remanea tîmpu liberu pentru petrecceri, distractiuni si recreatiuni, eu si-atunci mai totu-de-una eram retrasu, cercam atunci — singuritatea.

Mi-placea singuritatea, pentru câ poteam medítá liberu despre — trecutul meu!...

Si mi-placea trecutul meu, pentru câ poteam in elu medítá despre — Ana!...

Eu odata, meditam in singuritatea mea, candu eram numai copilu, candu o vedusem pe dîns'a ca copila, frumósá si mandra ca unu angeru, si chiar si credeam in adevéru câ e an-

geru, si candu atunci, o iubiam cu atát'a fantasía copilarésca, si candu apoi d'odata, pentru câ ea me atinse, prin vorbele sale despretiuitórie me muscase, încátu me dorí adancu, — eu atunci mi-dîsei:

— Nu o mai placu!...

Si ér atunci, candu in butulu acesteia, eu totu-si, neliniscitu de unu nestemperu poternicu, doriau, alergam, ca celu pucinu numai sê o vedu; si apoi, candu aflai, câ dîns'a s'a dusu din orasielulu meu, si eu alergai a casa desperatu câ nu o mai potu nici bater vedé; si candu, prin visulu meu iritatu si spaimentatoriu, descoperfi si mamei mele veghiatórie morbulu meu, si candu ea m'a convinsu atunci, câ mie nu mi-e iertatu sê iubescu pe Ana, — eu atunci i-am promis, câ:

— Nu o mai iubescu!...

Dar acum, candu eram asié in singuritate, si me intrebam, de ce iubescu singuritatea?... Si déca me intrebam mai departe, de ce simtu eu atâte oftári in sinulu meu, de ce simtu atâte suspine in peptulu meu, de ce unu doru nestemperatu me frementa atátu de tare dî si nópte, déca me intrebam dîcu, de ce sum eu acum asié neliniscitu?... atunci oftárite mele, suspinele mele, dorulu si neliniscia mea, mi-respondeau tóte, mi-respondeau chiar si limpede, câ:

— Asiu voí celu pucinu odata sê o — vedu!...

Acum, mi-placea sê fiu retrasu, câ-ci singuritatea mi-erá placuta, câ-ci meditam neconturbatu la aceea pe care o-asiu revedé, câ-ci me nutriá in linisce dorulu ferbinte si placutu de a o revedé!...

Si cercam singuritatea, si oftam si doriau in ea, de a revedé pe Ana, pentru câ eu nu o poteam vedé acum, ea nu erá in Clusiu, ea petrecea de siepte ani departe, tare departe, in — Pest'a!...

Da, dorulu, care s'a implantatu in anim'a mea candu eram copilu, dorulu de a o revedé, acestu doru nu s'a stinsu prin anii decursi si prin schimbáritele mele mari, elu a remasu, ardea si-acum, si-ardea cu focu mai mare, mai nestemperatu!...

Si dorulu meu ardietoriu si nestemperatu de a o revedé, de aceea erá placutu, câ-ci erá cu sperantia, cu acea sperantia, câ acusi voiu absolvá gimnasiulu, acusi voiu merge la Pest'a, si acusi o voiu revedé!...

Intr'o dî, me chiamá unchiulu meu, care mi-a totu dîsu, câ ne vomu fotografá odata la

olalta, sê mergemu acum la fotografulu, câ-ci e o dî atâtu de senina si frumósă.

Si eu voiosu plecai cu dinsulu.

Candu eram la fotografulu, si pana ce acest'a si-prepará aparatulu seu, noi ne asiediaramu la o mésa, si dimpreuna incepuramu a resfoi unu albumu si a privi multele si frumósele fotografii din elu.

D'odata diarfi o fotografia, si eu tresarfi delocu atâtu de tare, incâtu scapai albumulu din mana.

Unchiulu se uită la mine suprinsu.

Si eu, tremurandu ér luai albumulu in mana, ér me uitai la fotografi'a care erá atâtu de frumósă si mandra ca unu angeru, si care miparea atâtu de cunoscută, si tresarindu apoi de nou, ér scapai albumulu din mana.

Unchiulu, dimpreuna cu mine, sê uită si elu de dóue ori la fotografi'a acésta, apoi vedindu dinsulu impresiunea ametítoria ce o eserciă a supra mea, vedindu-mi tremurarea si treserârile mele, se uită la mine si mai suprinsu, se uită uimitu...

— Dómne! — si-dîse elu in uimirea sa — elu dóra nu o iubescce?...

Si elu se uită apoi si mai lungu la mine, care ér luai albumulu in mana, si acum lu-tieneam aspru, lu-tieneam tare ca ferulu, si priviam fotografi'a cu ochi schinteitori, o priviam cu sete ardiétoria, cu unu doru fara stemperu si dulce...

— Ba nebunulu o iubescce! — si-dîse apoi ca inmarmuritu.

— Da, o iubescce! — se convinse apoi totu mai tare, si petrunsu dorerosu de iubirea acésta, elu continuă cu amaratiune. — Da iubescce pe copil'a acést'a cocheta, incrediuta, sburdăta, capriciósă si usióra de minte chiar ca si mama-sa, care prin usioretatea ei a nefericitu pe atâtia, si erá sê me nefericésca si pe mine, ba m'a si nefericitu incâtu-va, câ-ci pentru amorulu ce mi-lu atâtiase acést'a cocheta infernala, remasei necasatoritu pan'acum si pentru veci, si m'ar fi nimicitu cu totul, déca, din norocire, nu m'asiu fi tredítu inca destulu de timpuriu din amorulu meu nebunu si din urmârile sale fatale!...

Si unchiulu amaritu, ér me privi acum cu dorere.

— Oh, elu o iubescce, — continuă elu ér in sine — si inca cu o pasiune atâtu de órba, ca aceea, cu care iubiam si eu pe mama-sa. Dar óre de unde o cunósce? — se întrebă. — Elu nu a potutu-o vedé numai ca copila in orasielulu seu unde si-petreceau pe atunci parintii

ei!... Ea de atunci n'a mai fostu nici in Clusiu!... E posibilu, câ atunci sê o fi iubitu? ... E posibilu, câ de atunci sê o mai cunósca, de atunci sê o mai iubésca?...

Unchiulu meu apoi, dupa o pauza de meditare rapede si-mai dîse:

— Stâi! voiu probá câ in adeveru mai cunósce-o?... Si déca o mai si cunósce, si déca inca si acum o mai si iubescce, eu totu-si nu-lu potu lasá sê iubésca pe aceea, despre care scíu siguru câ-lu va nefericí, si voiu aflá eu óre cum-va lécu, me voiu încercá óre cum-va, sê lu-vindecu de acestu amoru!... Numai acum elu nu trebue, si sê nu observe, câ i-am desco-peritu amorulu!...

Si unchiulu resuflă apoi una, si prin aceea par' câ si-ar fi suflatu emotiunea sa, si-apoi linniscitu de totu, se asiediă mai aprópe de mine.

— Scíi Iulie, — mi-dîse ridiendu, — câ mie mi-place fotografi'a acést'a, pe care o privimu amendoi asié de dragu?...

— E frumósă si mandra ca unu angeru! — eschiamai acum cu focu.

— Frumósă si nu pré, — observă unchiulu cu indiferentia. — Inse én asculta-me sê-ti spunu, de ce mi-place totu-si? De aceea mi-place, câ fotografi'a acést'a sémena incâtu-va, dar fórté pucinu, cu domnisiór'a Ana, copil'a baronului I* din Pest'a. Ce paguba Iulie, câ acuma e anulu nu te-am potutu duce si pe tine la Pesta, ca sê o fi vediutu apoi pe acést'a, câtu e de frumósă si mandra!... Acést'a siguru câ te-ar fi suprinsu mai tare decâtu fotografi'a asta, care in asemenare cu Ana, dieu câ e fórté urita!...

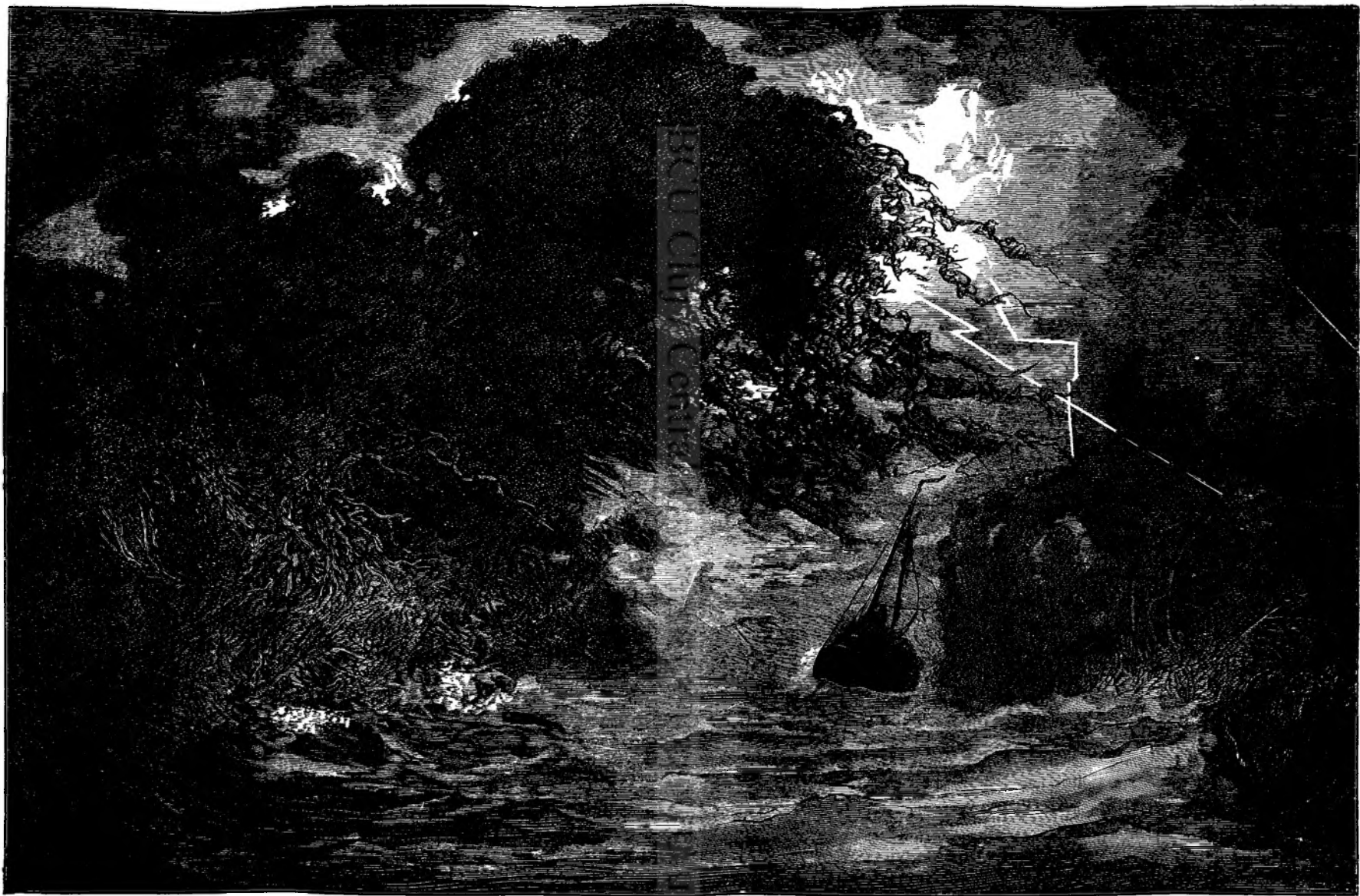
La cuvintele aceste eu ér tresarfi, dar acum de dorerea amagirii necredite, câ nu e fotografi'a Anei, cu care ea numai semená, si de tresarirea mea dorerosă nu potui sê res-pundu unchiului meu nici unu cuventu.

— Ah! — si-observă unchiulu cu placere — elu dar nu e siguru, nu o mai cunósce bine?... Acésta e bine, mi-place, câ-mi usioréza încercarea mea de vindecare!...

In momentulu acest'a ne rogă fotografulu, care si-gatase acum prepararea aparatului seu, sê fimu buni, sê ne asiediâmu in positiune de fotografatu.

Eu inse totu-si nici acum inca nu me poteam despartí de fotografi'a mea, care semená cu Ana mandra si frumósă, si neobservatu de nime, pe furisiu, a luai rapede, si o ascunsei la sinulu meu.

Si candu apoi, preste eâte-va minute ne

Vijeliá sub clim'a tropica.

indepartaramu de la fotografulu, si-ajunsei si a casa, atunci m'am retrasu ér singuru in chili'a mea, ací scosei cu nestemperu fotografi'a din sinulu meu, o priví dulce si cu doru, si eschiamai cu fericire:

— Celu pucinu sémena cu ea!...

O priviam, m'fi de ori o priviam intr'o dî, câ-ci privirea ei mi-indulcea sufletulu, si o grigeam, o pastram ca o relicuia scumpa, santa...

Demanéti'a candu me scolam, sér'a candu me culcam, eu nu me mai rogam, ci luam fotografi'a acésta in mana, o priviam, me delectam, me fericiam si premariam pe Ddieu care a potutu creá unu angeru atâtu de mandru si frumosu...

Si intr'o séra, dupa cina, retrasu singuru in chili'a mea, eu, ca totu-de-una — ér tieneam fotografi'a in man'a mea, si cu doru, cu amoru, o priviam incantatu...

Si-atinsu de doru, si-aprinsu d'amoru, rapitu d'a ei privire, in dulce tremurare, cu man'a o redicai, de buze o apropiai si-apoi o sarutai!...

Da, o — sarutai. O sarutai, si prin sarutulu acest'a, mi-am dîsu mai limpede, mai chiar decâtu prin ori-ce cuvinte, mi-am dîsu:

— Da, inca o iubescu!...

Si candu mi-am dîsu aceste, atunci rapede mi-am adusu a minte si de ce-am dîsu mamei mele, de ce i-am promis, câ:

— Nu o mai iubescu!...

Dar totu atâtu rapede me intrebai apoi:

— Acum de ce sê nu o mai iubescu?...

— De ce? — continuai intrebându-me fericitu. — Acum eu nu mai sum seracu si simplu, acum si eu sum avutu si cultu ca ea, si-acum, acum si mam'a mi-ar iertá, ca — sê o iubescu!...

Si convinsu dulce, convinsu cu fericire, câ eu acum o potu iubi, câ acum mi-e iertatu sê o iubescu, ér apropiai fotografi'a de buzele mele, dar acum rapede, nu mai multu cu síéla, si o sarutai, o sarutai dupa olalta, o sarutai de nenumerate ori...

Si obositu de sarutare, ér o tieneam in mana, o priviam, si pentru câ cugetam la Ana, eu ér o — sarutam...

Si-apoi, ér o mai priviam, si pentru câ mi-intipuiam in ea pe Ana, eu o sarutai de nou si mai ferbinte, si mai fericitu!...

Si candu o priviam cu atâta doru, si-o sarutam cu atât'a amoru, atunci me intrebam d'odata.

— Dar óre, ea acum, candu nu mai sum

simplu si seracu, candu sum ca ea, cultu si avutu, si-o iubescu si-acum, óre ea, si ea me va iubi?...

Si intrebarea acést'a, grea, grea ca florile, mi-cutremurá anim'a, si eu, tremurandu, scapai fotografi'a din mana...

— Óre, ea iubí-me-va? — me intrebai éra.

In giurulu meu inse erá tacere adanca, si nimicu nu-mi respundea.

— Oh! — suspinai, — de ce nu-mi póte respunde cine-va si la intrebarea acést'a!...

— Domní'a ta nu voiesci sê-mi respondi! — audíi atunci o vóce.

Me redicai spaimantatu, si vedui câ e — servitoriulu.

— Ce-ti trebuie? — lu-intrebai infuriatu.

— D'apoi câ am spus-o de dóue ori! — response elu.

— Tu ce mi-ai spus, mutule? — lu-intrebai si mai infuriatu.

— Nu sciu dieu, eu sum mutu, séu elu e surdu, — si-observá servitoriulu in sine, si-apoi mi-dîse tare: — Am spus de dóue ori, câ Marí'a Sa dlu se afla fórte reu, si m'a tramisu sê rogu pe domnisorulu sê vina la elu.

Scirea acést'a delocu mi-domolí furi'a mea, si eu, petrunsu dorerosu, alergai rapede catra dormitoriulu unchiului meu.

Dinsulu erá culcatu, si candu i-am diaritu faci'a sa asudata, si ochii lui atâtu de suferitori cu cari m'au intempinatu, atunci tresaríi adancu.

— Ti-e reu, unchiule draga? — lu-intrebai cu dorere.

— Reu... dragulu meu! — suspiná elu petrundiatoriu.

Elu me prinse apoi cu man'a sa asudata, ca sê siedu langa dinsulu.

— Dórá nu ti-a priitu bine cin'a? — lu-intrebai petrunsu.

— Nu sciu... dragulu meu, — dîse suf-rindu, — dar siedi langa mine, câ-ci par' câ mi-e mai reu déca me vedu singuru!...

— Siedu, unchiule scumpe, siedu! — lu-asigurai.

Si apoi unchiulu meu, care pana acumar si-tienù capulu pucintelu redicatu, ér si-lu lasá pe perina, si faci'a lui esprimá o dorere totu mai adanca, si ochii sei schinteiau de o suferintia amortítória.

— Reu... e reu, — incepù apoi si resuf-lulu i erá greu — dar e si mai reu... câ acum la betranetie, sum asié singuru... fara sócia,

pe care o dâ Ddieu fia-carui omu... fara socia si copfi... cari sê-mi aline acum suferintiele mele... sê-mi fia mangaiarea mea...

Ací urmă o pausa petrundiatória. Ochii unchiului meu se tulburau totu mai tare de dorerile ce le simtiea, ér eu lu-priviam ingritu si neliniscitu.

— E reu... fórte reu, — incepù ér, si par' câ dorerile l'aru fi amortítu acum de totu, câ-ci vorbiá ca si candu ar fantasá — dar asié e... asié mi-trebuie... Las' sê suferu acum, sê suferu... déca in tineretie nu am avutu minte! ... Oh... atunci iubiam... iubiam ferbinte, cu patima iubiam ca unu nebunu... si eram fericitu, celu mai fericitu!... Atunci iubiam unu idealu... lu-iubiam cu pasiune... câ-ci idealele sunt frumóse, rapitórie, ele te scotu din minte!... Tipulu ei érá raiulu meu... raiu dulce, raiu de fericire... si eu suferiam doreri inferne, déca nu vedeam acestu tipu!...

Ací ér incetà unu momentu.

— Da... da, — incepù éra — tipulu...

Si-acum ér se intrerupse, si ca si candu s'ar fi tredítu dintr'unu visu greu me privì cutremuratori.

— Tu, Iulie, — lu-audíi apoi — tu esti ací?... Oh, nu mi-ascultá dorerile secrete ale animei mele!...

Si-ací apoi ér si-luà privirea de la mine, o aruncà josu, par' câ i érá greu sê mai si privésca. Eu me inspaimentai de suferintiele acestegrele.

— Ba... ba asculta! — eschiamà apoi cu o vóce si privire care me inspaimantà si mai tare. — Asculta celu pucinu tu dorerea mea secreta!... Las' s'o spunu óre cui-va... sê ti-o spunu tie... câ-ci par' câ me simtu mai usioru, déca o spunu... Asculta-o, da asculta-o... si cunósce-mi suferintiele mele... cunósce-le, invatie-le, ca sê te scfi ferí celu pucinu tu de ele!...

Dupa o pausa mica, in care, cutremuratu, me apropiai de totu de dinsulu, continuà:

— Da, Iulie draga, tipulu ei érá raiulu meu!... Candu o vedeam, tresaltam de bucuria, candu i diariam ochii lucitori, eram farmecatu, si candu audieam vócea ei sonóra, eram biétu de fericire!... Langa ea mi-érá viéti'a unu paradisu... ér fara ea mi-para ea e unu infernu de torture!...

— Asié o iubiam, — continuà unchiulu adunandu-si potere si respirandu-si aeru, — asié, si credeam câ asié o voiu iubi in veci!... Asié o iubiam, si eram fericitu câ o potu iubi

numai, si n'am cercatu sê sciu câ ea óre — iubesce-me?...

— Intr'o dî inse, — continuà dupa o pauza intrerupta de resuflulu seu greu si de suspinele mele totu mai cutremuratórie, — candu incepui a simtî, câ amorulu meu fantasticu cere nutrimentu, candu vedui, câ me mistaiescu in amorulu meu nerespunsu... atunci cercai si eu dupa amorulu ei!...

Cuvintele unchiului meu, pe cari abié le esprimà, pe petrundeau totu mai adancu. La fia-care cuventu tremuram totu mai tare, câ-ci mi-aduceam a minte de amorulu meu, care inca érá chiar asié de sublimu si fantasticu, si la vócea sfasfatória a unchiului simtieam mereu fiori secrete in anim'a mea.

— Si-acum am vedutu, — continuà elu cu iritatiune crescênda, — câ pana ce o iubiam atátu de sublimu si fara pretensiuni, in giurulu meu érá o nópte adanca, inse eu aveam unu sóre candidu, care mi-luminá si mi-dá viéti'a, si fantasi'a mea atítiata mi-sioptea cu farmecu, câ acestu sóre cerescu e — Ea!... Dar, candu amorulu meu nerespunsu incepù a me mistuí, candu devenì pretensivu si eu cercai acum dupa amorulu ei... vedui d'odata câ in giurulu meu se face diua, vedui câ sórele fantasiei mele disparù si se intunecà sub norii grei de dorere cari mi-cutrupira anim'a, vedui câ dupa lumin'a insielatória a amorului meu me tredíi orbu, si in locu de viéti'a, m'am desceptatu cu — ruin'a vietii mele!...

(Va urmă.)

Mihailu Cirlea.

Canta, canta!

O tu dîna-a fericirii!

Canta, canta si desféta

Anim'a mea intristata,

Si me du cu tine-odata

In locasiulu nemuririi!

Acolo, unde dreptatea,

Iubirea si veritatea,

Dîne dulci incantatórie

Ne ascépta cu ardóre

Cu sarutulu loru divinu.

In alu loru concertu de dîne

Eu cu tine

Fara fine

Vomu formá cununi de flori

Pentru noi

Amendoi

Si unu nému nemuritoriu!

A. Radu.

S A L T U L U

Saltulu ideiloru.

Ascultam odata o cuventare bisericească, a carei tema continea cuvintele următorie: „Si apoi?”

E multu de atunci. — O di ploioasa aduce adese ori pe multi la diferite idei; asié fusei si eu sedusa de a cadé in atare di la meditatiunea acestoru cuvinte ponderose.

Adese ori mi-am pusu diferite intrebări, scóse din viéti'a practica si de tóte dílele, cu scópu de a cautá in sensu strictu si consciintiosu respunsulu acestoru cuvinte.

Asié am cugetatu si recugetatu pana la infinitu; si in urma mi-plexni in minte intrebarea predicatoriului: „Si apoi dupa mórtea ta?”

Aceste meditatiuni — ce se numescu idei — cari, de si adese-ori indemenatice si dure, inyingu tóte, descoperira o pórtá de feru, a carei siepte sigile contineau éra-si secretulu acestoru cuvinte insemnate.

Dara sê lasámu atari intrebări nedescifrabile, cá-ci nu sunt pentru femei, si sê reproducemu éra-si saltulu ideiloru.

Plóua asta-di, si minunate sunt ideile privindu la norii fugitivi.

Dóue fiintie neculte sunt pe strada si se cërta; neintielegerea cresce, si infricosiarea de a trece la atacuri corporale se maresce, — ambii sunt tari, duri, selbatici, — „si apoi?” me intrebú insa-mi neliniscita.

Ideile treceau tóte fazele cugeteloru mele si formau diferite variatiuni, asié de esemplu se póte cá ómenii acestia s'au certatu pentru bagatele, fara de a cugetá la urmári, ba ce e mai multu nu i-a conturbatu nici chiar numerulu privitoriloru, ci din contra, pe candu se vatemara mai aspru, intreveni o a trei'a persóna, puse naintea certatoriloru unu pocalu de vin-arsu si ei se uitara cu gur'a cascata unulu catra altulu; si apoi s'au impacatu.

Acésta se póte inse esperiá numai in lumea neculta, incátu, déca atari se cërta ori vatemala intr'o maniera dura, impacarea urméza fara ori-ce satisfacere, pe candu o fiintia de o cultura si onestitate numai supraficiala nu póte — fara rusine — suportá infami'a apasatória, carea este caracteristic'a adeveratei lasitáti; urméza dara, cá misielulu nu posiede nici onóre, nici cultura, si asié se póte intrebuintiá la tóte faptele de-gradatórie si neoneste.

„Si apoi?”

Acest'a trecundu marginele cuventintei si urmá-rindu pasiunile dejositorie, face aprópelui seu mai mare dauna decátu sie-si, pentru cá atare fiintia posiede aliati ca unu cortegiu necurmat a insusíriloru nesuportabile, invidi'a, calumni'a si minciun'a.

Cátu este elu de despretiuitu mi-dicta mintea.

Unu furu rapesco proprietatea. Crutiarea si diliginti'a éra-si o repune.

Asasinatoriulu rapesco viéti'a, dara nu onórea; urméza cá furulu si asasinatoriulu ca atari fiintie nu

sunt nici candu atátu de despretiuiti ca unu calumniatoriulu.

Lasiulu rapesco onórea, unu tesauru santu alu omului, si fatia cu dinsulu este satisfacerea imposibila, si sciti pentru ce? sê vi o spunu, pentru cá este misielu si pe langa invidia, calumniu, se alaltura si aliatulu acestora: minciun'a.

Iubitoriulu dreptáti, adevérului, precum si a pacei, si-va poté a imaginá câte neplaceri potu casioná societatea acestoru fiintie.

„Si apoi?” audu intrebandu.

Atunci remane numai unic'a — totu-si fórtu multu — consciinti'a cea curata; dara s'ai! inca ceva, timpulu, acestu maestru si reformatoriu universalu, carele sub numele de respaltire exercita opunerea cea mai grava.

Augusta.

Premiulu femeiloru romane.*)

Ori cátu amu negá-o, beletristic'a romana se afla inca numai la inceputulu ei.

Trecura câte-va decenie, de candu pe orisonulu ei se ivira câte-va stele lucinde, câte-va adeverate talente; dar éta, incepu si acelu a palí cu incetulu, si ceriulu literaturéi nóstre aro sê remana éra-si intunecosu.

Literatii nostri vechi se stingu, vescediescu unulu câte unulu, si alti noi nu se pré ivescu in loculu lor.

Ca sê fia óre caus'a?

Au natiunea romana sê nu mai produca in sinulu seu bardi cu schintéu'a divina, cari cu accentele armoniosé ale lirei lorú sentre sê fia capabili a incantá pe toti cei ce au caldur'a poesiei in anim'a lorú?

Au natiunea nu este la innaltímea culturéi simtieminteloru fragede? au nu este ea in stare a intielege pe poetii si literatii sei, cari vinu a-i indulcéi viéti'a pamentésca?

Nici un'a, nici alt'a!

Este cu nepotintia, ca o natiune atátu de iubitoria de cantece, o natiune atátu de poetica, si care posede o poesía a sa atátu de frumoasa si atátu de bogata, sê nu aiba ea in sinulu seu si individi pe a caroru frunte mus'a poesiei a depusu sarutarea ei forbinte si itinineritoria.

Este cu nepotintia, ca o natiune, care si-a creatu atátu de multe cap' de-opere poetice poporale, sê nu fia in stare a le apretiu si intielege; este cu nepotintia, ca ea sê nu aiba consciinti'a creatiuniloru sale poetice eternu in florinde...

Alta trebuie sê fia caus'a, ce produce stagnarea beletristicie nóstre.

*) Ca si numerósele nóstre prenumerante nóue se póta fi bino informate despre „Premiulu femeiloru romane”, si astu-felu se póta si dinsele contribuí la acestu fondu, reproducemu acestu apelu intregu din nr. 51. an. tr. alu foi nóstre.
Red.

Amu mediatu multu a supra acestei cestiuni, si éta pe scurtu rezultatulu meditatiuniloru nòstre :

Avere-amu noi literati câtu de multi, avere-amu si publicu cetitoriu de ajunsu, numai esinti'a ni lipsesce : adeca publiculu prenumeratoriu . . .

Nu potemu dice, câ publiculu romanescu nu cetesce destulu de multu, câ-ci mai alesu generatiunea mai nòua petrece cu atentiune incordata desvoltarea literaturêi nòstre; o carte nòua séu vr'unu diariu mai pròspetu trece prin multe mani, încâtu pe candu sosesse inderetru la proprietariu, acel'a are pré buna ocaziune sê se convinga despre staformarea toturoru lucruriloru.

Cetescu multi, dar se prenumera numai câte unulu, si-apoi numai cu cetitori, cari nu platescu, nu se pòte sustiené nici o intreprindere literaria.

Dorere, e asié. Si ast'a cu atâtu mai tare ne dóre, cu câtu seimu, câ inteliginti'a nòstra — ori câtu de mica este ea — totu-si este destulu de numeròsa, ca cu unu zelu mai resolutu sê pòta aredicá literatur'a natiunala la unu gradu mai innaltu.

Publiculu nostru inse i lipsesce consciinti'a detorintieloru sale fatia cu literatur'a natiunala; pentru elu a dá bani pentru opuri literarie este numai o sarcina grea, ce o pòrta cu neplacere, si numai ca sê scape de ocar'a lumei.

Indolinti'a publiculu nostru fatia cu literatur'a natiunala e atâtu de inspaimentatória, încâtu ea vescediesce numai decâtu ori ce iluziune a literati-loru sei.

Considerandu dar acést'a, nu ne potemu mirá, câ literatur'a va romané inca multu timpu pentru tinerii nostri unu terenu pe care nu voru cutezá a pasí, de care so voru ferí ca de focu si de ciuma, câ-ci totu ce potu sperá aice este: sê móra de fòme.

Este dara timpulu sê meditâmu seriosu despre îmbunetatirea acestei situatiuni, cari ni anuncia unu viitoriu si mai tristu; este timpulu, ca publiculu romanu sê vina intru ajutoriulu literatiloru sei, de cumva voiesce sê aiba literati!

Si cui i compete mai cu dreptu rolulu de initiativa in cestiunea acésta? Cui i se siede mai frumosu a ajutorá pe cei saraci, a vindecá pe cei bolnavi, si a incuragiá pe cei infricati?

Femeiloru!

Cine iubesc mai multu beletristic'a? Cine are anima mai simtítoria pentru o doina melancolica séu vr'o naratiune plina de fantasia?

Femei'a!

Éta dar, femei romane, rolulu vostru celu mai frumosu, éta si detorinti'a vòstra cea mai santa!

Apucati-ve de rolulu vostru, faceti-ve detorinti'a, câ-ci ór'a a unu-spre-diecea se apropia cu rape-diune gigantica. Nu intardfati, grabiti!

Veniti si inspirati vietia in favorit'a vòstra: in beletristic'a natiunala romana!

Incuragiati pe poetii si prosaistii nostri, incununati pe cei mai buni, si dati-li o óre-care recompensa materiala.

Intruniti-ve si formati la fói'a acésta unu micu fondu pentru a inaintá in florirea beletristicêi nòstre!

Acestu fondu va portá titlulu: „Premiulu femeiloru romane“, se va depune in cass'a de pastrare din Pesta, si celu pucinu odata intr'unu anu vomu publicá socóta despre starea lui.

Din acestu fondu apoi, in fie-care anu vomu de-

fige premie pentru cele mai bune lucrári in diversele ramuri ale beletristicêi; ér o parte se va capitalisá.

Opurile premiate voru aparé in fói'a nòstra.

Cu câtu fondulu va cresce, cu atâta si premiele voru fi mai mari.

Numele contribuenteloru, dimpreuna cu sumele contribuite, se voru scríe in o carte separata, care va fi totu-de-una deschisa pentru ori-care contribuenta.

Timpulu prenumeratoriunii se apropia. Cu acésta ocaziune prenumerantele nòstre voru poté usioru sê acluda o suma óre-care si pentru „Premiulu femeiloru romane.“

Ori ce suma mica va fi bine primita, si tóte contribuirile facute se voru publicá in fói'a nòstra in o rubrica speciala.

Femei romane, iubite sorori, suntemu convinsi, câ si de asta-data veti fi la innaltímea misiunii vòstre!

Fía, ca „Premiulu femeiloru romane“ sê se pòta infintiá câtu de curendu, si sê crésca câtu de multu!

Noi avemu credintia firma, câ-ci realisarea ei atêrna de la — femeile romane.

Josif V. Vulcanu.

CE E NOU?

= (Despartimentulu III alu Asociatiunii trans.) pentru literatur'a si cultur'a poporului romanu, va tiené adunarea sa generala in 8/20 fauru in Fagarasiu.

= (La Iasi) mai multi proprietari romani voru a infintiá o „Societate de zachararia agricola.“

= (Cutremuru.) Din Roman'a se scríe, câ in mai multe orasie de acolo, ma inca si la Brasiovu, s'a simtíu in septeman'a trecuta unu destulu destransnicu cutremuru de pamentu.

= (Dlu Dembinschi,) de natiunalitate polóna, desemnatoriulu foiloru umoristice de la Bucuresci, fu datu peste fruntaria.

= (Contele G. Ráday,) comisariulu regescu de la Segedinu, in dilele trecute si-a datu dimissiunea dimpreuna cu amploiatii sei mai innalti, dar aceea nu fu primita.

= (Diet'a Ungariei) Intr'un'a din siedintiele din urma, dintre cei 440. de deputati numai 93 de inisi au fostu de fatia.

= (Dlu I. Vladu,) fostu jude cercualu in comitatulu Carasiului, a deschisu cancelaria advocatuala in Lugosiu.

** (Din Sibiu) primiramu catalogulu generalu de carti romanesce alu librariêi S. Filtsch, acuma proprietatea lui Iuliu Spreer. In acestu catalogu aflâmu publicate si vr'o dóue opuri de ale nòstre cu pretiuri urcate. Noi protestâmu in contra acestei maniere a dlui Spreer, de a urcá pretiulu cartiloru fara scirea autorului, câ-ci ast'a resulta si mai marea instrainare a publiculu de literatur'a natiunala. Nu e de ajunsu, câ autorii dau dsale percentele conveniabile, dar inca urca si pretiulu cartiloru? Noi amu datu cartile in comisiune cu pretiulu ce se afla tiparitu pe ele, deci

nu vomu permite a le vinde mai scumpu. Incâtu pentru vîtoriu, vomu sci a ne ferî de asemenea librari, cari nu se multiamescu cu procentele indatinate, dar inca si-permitu a defige ei pretiulu cartiloru.

△ (*Ajunulu anului nou in Gratiu.*) Festivitatea cu care societatea academica „Romanismulu“ din Gratiu si-a luat remasu bunu de la anulu 1871 si a salutatu pe 1872, a decursu dupa urmatoriulu programu: 1) „Deschiderea“ prin presiedinte. 2) „Resunetulu“ nemoritoriulu poetu Andreiu Muresianu, cantatu unanimu sub conducerea lui Iulianu S. Filipescu, tehnicu. 3) „Cuventarea festiva“, rostita de Ioanu Demetriu Balasiu, stud. juris, prin carea oratorulu arêta de ce potere dispune omulu avendu cultura de anima. 4) „Hor'a unirei“ de Alesandri, cantata unanimu. 5) „Fratiloru sê ne unimu“, poesîa de Iosifu Vulcanu, declâmata de Petru C. Cioranu, stud. med., cu multa arta oratorica. 6) „Marsiulu lui Iancu“, cantatu unanimu. 7) „Panegericu a supra lui Andreiu Muresianu“, discursu cetitu de Teod. Ceontea, stud. filos. 8) „Marseilles'a romana“ (Audi buciumulu cum suna) cantata unanimu.

△ (*Confusiunea invetiatiiloru.*) Mediculu X. din Clusiu, ducundu-se la preambulare pe campu, s'a opritu langa unu lacu. Si aici ce i venî in minte? Aceea, sê prinda una brôsca si sê-i scruteze celeritatea pulsului. Numai de câtu se apucâ de lucru si nu peste multu i-a succesu, spre nemarginit'a sa bucurîa, a prinde unu broscoiu. Delocu si-scôse orologiulu din busunariu si tienendu intr'o mana broscoiulu, in cealalta orologiulu, numerâ cu atentiune baterile pulsului broscoiului si privî cu incordare la orologiu. Finindu scrutarea indestulitôria, aruncâ orologiulu in lacu, éra broscoiulu lu-puse in busunariu. Numai tardu, rentornandu-se a casa, a observatu, câ ce a facutu. („Feder.“)

○ (*Contele Andrászy*) intrandu in septeman'a trecuta in balulu din „Diana“ in Viena, orchestrulu lu-primi cu unu „ciardasiu“, ér publiculu i strigâ: „Sê traiésca — Kossuth!“

** (*Si-a omoritu nevêst'a.*) I. Ignatov, locuitoriu in comitatulu Torontalului s'a casatoritu luandu-si de nevêsta o fêta tinera. Inse dinsulu in locu de a gasî bucurîa in viêti'a conjugala, petrecea totu afara de cas'a sa, predandu si astu-felu mai tôta averea. Vendiendu-si si ultimulu pogonu de pamentu, nevêst'a luâ cele doue sute de fl. ce a capetatu pentru acêst'a, le asiedîa in cass'a de pastrare, si dimpreuna cu carticic'a primita acolo merse a casa la parintii ei. Barbatulu se duse numai decâtu dupa ea, pretindiendu carticic'a. Nevêst'a i refusâ pretensiunea. „Nu mi-o dai? — strigâ Ignatov, — e bine, asié dara nici carticic'a, nici tu nu veti fi a altuia!“ Si dupa aceste numai decâtu si-strapunse cu unu cutîtu nevêst'a, care morî indata. Ucigatoriulu alergâ apoi la judecatoriâ si se predede insu-si in manile justitiei. Tribunalulu din Torontalu l'a condamnatu la inchisóre grea de optu ani. Tribunalulu supremu a aprobatu sentinti'a acêst'a.

= (*Inteliginti'a din Boccea romana*) va da unu balu la 13/25 fauru, insocitu de represintatiunea pieselor tratrale „De la satu“ si „Confusii“ in favorulu fondului scôlei romane de acolo.

Literatura si arte.

** (*„Priculiciu“.*) noulu diariu umoristicu si satiricu, redactatu de dlu Iulianu Grozescu, a aparutu inca la anulu nou, si de atunce contînuu in fia-care domineca a corespunde programului seu prin multe glume, satire si caricature binemerite, ocupandu-se de cestiuni generale nationale. Aflâmu, câ publiculu a intimpinatu cu caldura acêsta intreprenderu, va sê dîca, lips'a ei éra simtita.

** (*„Patri'a“*) se numesce unu nou diariu aparutu la Bucuresci in loculu diarielor repausate: „Telegrafulu“ si „Orientulu.“ Acestu diariu nou va aparé in tôte serile. Pana candu? Noi credemu, câ prin asemenea publicatiuni efemere diuaristic'a romana nu câstiga nimica, ci mai multu se compromite.

** (*Junimea romana din Clusiu*) va dá sambeta in 3 fauru o represintatiune teatrala in favorulu academiêi romane de drepturi. Cu acêsta ocaziune se va esecutâ pentru prima-ôra pies'a: „Lipitorile sateloru“, comediâ cu cantâri in cinci acte. Cantârile se voru cantâ in coru sub conducerea dlui I. Muresianu. Intre acte se voru cantâ diverse cantâri nationale din diverse tienuturi ale Transilvaniei. Totu intre actese va produce si tinerulu studente Emiliu Vaida, esecutandu pe violina unele melodii romane.

** (*Dlu V. A. Urechia*) a scrisu o nôua comediâ intr'unu actu. Titulu acesteia e: „Angin'a difterica“, si s'a represintatu pentru prima-ôra de societatea dlui Pascaly.

** (*„Infernulu“*) volumulu alu doile si alu treile din „bibliotec'a liberului cugetatoriu“, a aparutu la Bucuresci. Traducerea e facuta de L. F. Paganini.

Din strainetate.

** (*Episcopulu Strossmayer*) cu ocaziunea ultimei sale petreceri in Roma, nici in audienti'a de despartire nevoindu a subscrie dogm'a de infalibilitate, pap'a lu-demise fara a-lu binecuventâ, si i dîse: „Monsignor, dta nu mai esti catolicu, si nici nu vei morî ca atare.“

= (*Ambasadorulu turcescu in Petersburg.*) Rustem pasia (italianu de nascere) a avutu unu accidentu fôrte seriosu. La 3 ale corentei se aflâ la o venatôria de ursi cu principele Dolgoruki, baronulu Thielman, atasiatu la ambasad'a germana si domnulu Almeida, atasiatu la ambasad'a brasiliana. Dupa ce fia-care ocupase loculu convenitu, aparû unu ursu in partea lui Rustem pasia. Elu slobozi cinci focuri a supra animalulu, care devenindu furiosu prin ranile primite, se repezi a supra venatoriului si ridicâ lab'a dinainte; Rustem pasia i respinse lab'a cu piciorulu, scôse stiletulu, ce-lu avea la dinsulu, si-lu infipse in gur'a animalulu. Ursulu devenitu si mai furiosu print'acêst'a dede o lovitura adversarului seu in facia si i sgârîa fruntea si falc'a. Rustem pasia apucâ lab'a cu man'a drêpta si si-acoperî faci'a cu stang'a. Ursulu i-muscâ man'a drêpta astufelu in câtu dintii i petrunsera palm'a, apoi i desirâ bratiulu stanga si aruncâ pe luptatoriu la pamentu. In acestu momentu criticu sosî servitoriulu baronului Thielman, unulu din luptatorii ultimului resbelu franco-germanu, si omorî pe ursu

printr'o lovitura in urechia. Ori câtu de doreróse sunt ranile ce a suferitu, totu-si viéti'a lui Rustem pasia nu este in pericolu.

= (*Hiene pe campulu de resbelu.*) Diuarulu pentru Deutsch Lothringen cuprinde de la Metz, din 9 ale curentei, comunicatiunea urmatóri'a: Deja de mai multu timpu locuitorii localitatiloru in vecinatatea caroru sunt imormentati ómenii si animalele cadiute in resbelu se plangea, câ mormintele se deschidu nóptea si sunt rescolite intr'unu modu neintielesu. Cei doi graniciari stationati la Moulins se determinara sê padiesca intr'o nópte in locurile banuite. Cele ce spusera tieranii, se gasira adeverate. Mai multi individi se prinsera cu sape si tarnacópe si aprópe de dinsii mai multe cara. Ei deschidea mormintele si culegea ósele. Granicierii i luara impreuna cu carele si mai multi saci si ei fura dati politiei. Unulu din acesti individi spuse, intrebatu, câ ósele própsete sunt nisce articule precióse pentru topitorii de eleu de acolo.

= (*Unu orasiu incaldítu cu vaporu.*) Americanii sunt colosali in intreprinderile si proiectele loru; fiecare dí nóua aduce planuri nóue, cari intrecu totu ce a esistatu puna atunci. Cu ocasiunea noueloru fundatiuni din Chicago venira la ide'a de a incaldí totu orasiulu prin vaporu, intr'unu modu fórté asemenea cu canalile de gazu, prin tuburi, cari mergu pe sub pamentu, prin unu rezervoriu centralu, la fiecare casa si prin acésta se evita cu totulu incomoditatile cauate prin carbuni rei, prin focu etc. si mai alesu pericolulu marilor incendie. Diuarulu americanu observa cu recéla: Póte fi cineva la indointia, déca timpulu este maturu pentru o amelioratiune asié de intinsa; candu insa ne gandimu, câ prin ast-felu de tuburi vapórea póte fi impinsa la distantie gigantice cu pré pucina perdere de caldura si cu o iutiéla de 7 mile pe minutu, se pare in faptu câ nu e departe diu'a in care sê se faca incercare practica cu ceea in teoria este deja constatatu de multu.

= (*Durat'a vietiei unui cane.*) Pe teremulu de venatóre din Peterwitz, cerculu Trebnitz, erá unu mare cane (numit Dachshund) favoritulu stapenului seu, care intr'o dí gonindu o vulpe a intratu dupe dinsu in visuina. Stapanulu asceptá afara, vediendu inse câ nu mai ese canele si findcâ din caus'a inghiatiului nu putú sê sape dupe dinsulu, elu plecá acasa fórté tristu, insa care i fu mirarea când peste siepte dile se pomeni acasa cu favoritulu seu. Fómea fuse singur'a causa, care facu pe cane a esí din visuina vuspei. Elu erá fórté slabu, inse se restabili indata.

‡ (*Cutremurulu de pamentu*) a nimicitu orasiulu Oran in Chili.

‡ (*Vaporulu anglesu „America“*) a arsú in finea lunei trecute pe mare aprópe de Montevideo. Dintre cei 241 de ómeni, câtú au fostu pe elu, 87 au devenitu victim'a focului si apeii.

‡ (*Aniversari'a 106-a*) a nascerii lui Mozart fu serbata de catra mai multe teatre din Germani'a.

× (*Carolu Marx.*) cunoscutulu presiedinte alu „Internationalei“, alu carui portretu s'a publicatu in unulu din ultimii numeri ai foii nóstre din anulu trecut, a moritu in Londra.

× (*Offenbach*) a scrisu o opereta nóua, intitulata „Fantasio“, care representata in oper'a comica de la Paris a facutu efectu mare. Testulu e facutu dupa o piesa a lui Alfredu Musset.

* * (*Pericolu mare pentru pamentu.*) Unu filosofu italianu, cu numele Giovianni Castro, profetiesce, câ la 11 januariu 1877 o planeta se va lovi de pamentu si va arde tóte. Pan'atuncea dara sê ne mai bucurâmu de viétiá!

× (*Damele francese*) de unu timpu incóce pórtá pantlice violete, pe cari e brodata finu câte o porumbica tienendu o crénga de maslinu, apoi insemnulu pappei si cuventulu „paix“ (pace.) Aceste dame apartienu unui clubu, care lucra in interesulu pazei universale.

× (*In University-College din Londra*) in decursulu semestrului trecut se tienura 18 cicluri de diverse propuneri pentru femei, cari deja mai câ se urcara la nrulu de dóue sute. Cele mai multe invetiara si limb'a ebraica si economi'a natiunala.

× (*Príncipele de Wales*) se afla de totu mai bine, dimpreuna cu soci'a sa a si esítu cu trasur'a.

× (*Anteluptatorii emancipatiunii femeiloru*) tienura in septeman'a trecuta o conferintia la Londra sub presiedinti'a deputatului Iacobu Brigh. Dómne ajuta, câ-ci va fi dara bino!

⊙ (*Incendiulu de la Chicago*) — precum ni spune o fóia musicala — a mistuitu o suta cincí-dieci de mii de fortepianuri.

⊙ (*In Roma*) unu omu atátu de multu sémena cu regele Victoru Emanuilu, incátu din gresiéla de multe ori si pazele militare lu-saluta.

⊙ (*Rocheport*) — precum se dice — nu va fi deportatu, ci se va tramite in esiliu, si i s'a permis ca in Anglia sê póta edá éra-si faimós'a sa fóia „Lampa.“

⊙ (*Ex-imperatulu Napoleon*) va caletori la primavéra in Itali'a, si in apropierea Florentiei va cumperá o villa pompósa.

⊙ (*Imperatulu Brasíliei*) in caletori'a sa de pan'acuma a spesitu patru milióne siese sute de mii de franci. Precum se scíe, imperatulu caletoresce pe banii sei proprii.

Feliurite.

* * (*Catedral'a din Florenti'a.*) Itali'a e avuta in capu-de-opere architectonice. Intre aceste ocupa unu locu de frunte si catedral'a din Florenti'a, ce o reprezentâmu cetitoriloru nostri prin ilustratiunea din fruntea nr. presinte. Edificarea ei se incepu inca la 1298 si durá pana 'n secolulu alu XIV. Innaltímea cupolei e de 380 de urme, ér lungimea bisericeii de 500. Boltitur'a totu-si e sustienuta numai de patru stélpí.

* * (*Vigelia sub clim'a tropica.*) In interiorulu nr. presinte publicâmu o ilustratiune de Rioux, acestu renumitu ilustratoru francesu, care in genulu seu emuléza cu Doré.

* * (*Chignonulu scumpu.*) S'a intemplatu nu de multu intr' unu balu. — Uita-te, frate, — díse unu tineru catra amiculú seu, — ce peru frumosu are Vilma. Asemene bucele undulante nici fantasi'a pictorului nu póte sê creeze. — Neghibule, — i observá celalaltu, — tu nu scíi, câ Vilma a cumperatu bucele acele chiar de la frisorulu meu. — Intru adeveru? — Da. — E bine, asié dara dins'a e parthiá buna, câ-ci acestu chignon constá celu pucinu 80 fl. Me ducu a me rogå de cine-va, sê me recomande la ea!

Glume si nu pré.

Intr' unu balu.

Domnisiór'a: Ah! ce caldura grozava este aici!
Cavalerulu: Oh! domnisióra, caldur'a ast'a e ghiatia in asemenea cuu ferbintiél'a din anim'a mea!

Romani mari.

Am vediutu in multe sate
 Ómeni culti si carturari,
 Cari in déplina dreptate
 Se numescu câ-su „romani mari”;
 Dar de-i cauti in chilía,
 Toti paretii stralucescu
 De-o icóna auría:
 „Ministeriulu ungurescu!”
 Si-am vediutu familii multe,
 Totu de-aceloru „romani mari”,
 Cari se tienu a fi de frunte
 Intre domni si carturari;
 Dar copíii lorú a casa
 Nu dícu „mama culca-me!”
 Ci 'ntr'o limba mai alésa —
 Dícu: „Jerr mama foktess le!”
 Vedi copíl'a cea romana?
 Par' câ o-asiu iubi cu dragu,
 De n'asiu vedé la ea 'n mana
 „Magyarország s Nagyvilág”;
 Deci candu vedu a Romei fice
 Dejosindu natiunea lorú,
 Sum silitu amaru a plange
 Si-a gelí cu mare doru!

Ionu Tripa.

Gâcítura de semne.

De Maria Aurelia Gaitanu.

|| e ±e :u to!u o || o=:e ?e uilu ±a a= !;ailu
 || e ±e :u a=u tute;e ?e uilu ±a a=u ?u△e;ilu
 :u to!u ?a a=u ;e±ausu :u to!u t;i)i Şa ±e;iu,
 ?e =o;i ?e =o;i o || ó=:e ±a±i)i±li=u, Şe=i
 ±e;iu.

Deslegarea rebusului din nr. 1:

„Amoru si patria! dóue cuvinte insemnate si sublime!”

Deslegare buna primiramu de la domnisiórele:
 Anastasia Leonescu, Dorina Silvia Ratiu, Iosefa Ciura.

Post'a Redactiunii.

Secretulu. A sositu.

Poiana Sarata. Abonamentulu dtale va espirá cu nr. 13. Tablourile se voru tramite de odata la toti prenumerantii in lun'a lui fauru.

Boziasiu. Credemu ca veti aprobá. Acolo e deja tardiu, deci insodaru.

Borlesci. Da, de cumva acele sunt originale. Multiamite si salutari!

Intre flori. Nu va esi intre flori.

I. M. Din voluminós'a colectiune ce ni-ai tramisu, numai o strofa merita a se publicá. Éta aceea:

Déca vreti
 Se vedeti,
 Ca o sarutare
 Ce mai farmecu are?
 Ve uitati la mine,
 Candu cu síópte line
 Mandr'a mea placuta
 Dulce me saruta!

Ce pecatu. Dieu mare pecatu a fostu a perde timpulu cu cétirea versurilor dtale. Domnedieu se ne ierte! Roga-te si dta pentru sufletulu nostru nevinovatu!

Valea p-lui. T. M. Multiamita pentru cantecele populare tramise. Se voru publicá pe rondu.

Versurile: Frumós'a e viét'a, — Flórea mea, — Dorulu meu, — Dóue morminte, — Catra o copila, — nu se potú publicá.

La lupta. Mai corege-o, mai scurta-o mai alesu catra fine, omitiendu apelurile cele multe la lupta,

☞ *Suplementu: Romanulu:* „De unde nu este rentórcere”, cól'a IV.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: **IOSIFU VULCANU.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a 1872. Priat'a Pesciloru, Nr. 9.